



ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 153, Έτος 15ο, Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2009

«Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἔστιν»
(Λουκ. ιη' 27)

Η συνεχής επανάληψη ενός δυσάρεστου συμβάντος, όπως είναι φυσικό, προκαλεί και στον πλέον αδιάφορο άνθρωπο άγχος, αφύπνιση, συνειδητοποίηση της πραγματικότητας. Όταν όμως το κακό αγγίζει πολύ περισσότερο τους άλλους και όχι εμάς, οι αντιδράσεις μας ως λαού δεν είναι και τόσο ευαισθητοποιημένες, την ώρα που οι άλλοι σφαδάζουν από τις πιστά επαναλαμβανόμενες πυρπολήσεις δασών, περιουσιών αλλά και ανθρωπίνων υπάρξεων από ανάλγητους εμπρηστές.

Τα φοβερὰ όμως αυτά χτυπήματα, αντί να εξεγείρουν, γενικά, τις συνειδήσεις μας, μάλλον μας «αφιονίζουν» με μια αίσθηση βαριάς ανευθυνότητας, και έτσι, με τα χρόνια, οι ετήσιοι αυτοί εμπρησμοί έχουν καταστήσει υπόθεση ρουτίνας! Φυσικό φαινόμενο οι πυρκαγιές! Έφτασαν στο σημείο, ηγετικές προσωπικότητες να χαρακτηρίσουν τις «έντεχνες» πυρπολήσεις των δασών μιας πανελλαδικά σαν... φυσικό φαινόμενο!!!

Πέρασε και το φρικτό ολοκαύτωμα του 2007 με 67 νεκρούς και ακολούθησαν οι εκλογές, σαν να είχαν πανηγυρίσει το γεγονός με πολύχρωμα βεγγαλικά σε όλη την Ελλάδα! Έσβησαν! Και η ζωή επήρε πάλι το δρόμο της μέσα στον παγερό κρατικό εναγκαλισμό, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Θα περίμενε κανείς, ύστερα από τέτοια συμφορά, οι «λίθοι να κραυγάζουν». Να φωνάζουν έλεος! Όμως ούτε και οι λίθοι έδωσαν την κραυγή τους, γιατί μάλλον, όπως φαίνεται, περιμένουν άλλα οδυνηρότερα γεγονότα για να
(Συνέχεια στη σελ. 2)

Ο Σταυρός ανασταίνει

«**Ο** Σταυρός σου, Κύριε, ζωή και ανάστασις υπάρχει τῷ λαῷ Σου» ψάλλουμε ως απότιση ελάχιστης τιμής και ως έκφραση βαθιάς ευγνωμοσύνης σε Αυτόν που με τη σταυρική Του θυσία εξάλειψε την αιτία του θανάτου, την παρακοή, και χάρισε στο ανθρώπινο γένος τη ζωή και την αιώνια ανάσταση, την ένωση του δηλαδή με το Θεό. Επίσης ψάλλουμε: «Νίκην έχων, Χριστέ, τήν κατά τοῦ Ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλ-θες, ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους συναστήσης σεαυτῷ».

Πράγματι, η σταύρωση του Κυρίου δεν είναι αιτία θανάτου αλλά αιτία ζωής και αναστάσεως. Η Σταύρωση είναι το αποκορύφωμα της αγάπης του Χριστού μας για τον Πατέρα Του και για τον άνθρωπο. Η αγάπη προς το Θεό και τον άνθρωπο είναι η πραγματική ζωή, είναι η διατήρηση του «καθ' εικόνα» και η επίτευξη του «καθ' ομοίωσιν» στους αιώνες. Άρα, αυτός που αγαπάει Θεό και άνθρωπο, ζει καθ' εικόνα και καθ' ομοίωση, δηλαδή ζει στην αιωνιότητα.

Με το σταυροαναστάσιμο και αγαπητικό αυτό γεγονός εξασφαλίζεται η νίκη και ο θρίαμβος όχι μόνον της Θείας Φύσεως αλλά και της ανθρωπίνης Φύσεως του Εσταυρωμένου Χριστού κατά του θανάτου και κατά κάθε απόπειρας ανυπακοής, ανηθικότητας και αδικίας,

που ο κόσμος του κακού ήθελε να επιβάλλει σε Αυτόν. Επομένως, η τριπλή καταδίκη (από το συνέδριο, από τους αρχιερείς και από τον Πιλάτο) του Χριστού σε θάνατο και μάλιστα σε σταυρικό θάνατο, επιβεβαιώνει ότι ο Χριστός δεν είναι εκ του κόσμου τούτου, από τον κόσμο δηλαδή της ανυπακοής, της αδικίας και γενικά του μίσους. Δεν
(Συνέχεια στη σελ. 3)



Τι σημαίνει σήμερα «εκλογές»...

Εκλογές, τουλάχιστον εδώ στη χώρα μας, σημαίνει την περιδίηση και τον στρόβιλο των υποψηφίων πολιτευομένων προσώπων, εν εξαλλοσύνη περιστρεφόμενων, που προσπαθούν να συμπαρασύρουν, με κάθε τρόπο, όσο το δυνατόν περισσότερους ψηφοφόρους, υποκλινόμενοι και τιμώντες τον βαθύτατόν τους πατριωτισμόν...

Επίσης, οι εκλογές μοιάζουν σαν την ώρα που πρόκειται να γεννηθεί ένα παιδί μέσα σε μια οικογένεια, με την διαφορά ότι το παιδί είναι ένα αθώο πλάσμα, με διαφο-

ρετική προσωπικότητα, ενώ το κόμμα που θα αναρριχηθεί εις την εξουσία, θα είναι «μία από τα ίδια» όπως κι αν είναι το όνομά του και όποιες οι προκλητικές του προγραμματικές δηλώσεις!

Αυτή η εξέλιξη μπορεί να μην αποτελεί απόλυτο κανόνα, όμως έχει επικρατήσει σαν κανόνας απαράβατος, όσο προχωρούν τα χρόνια αυτής της νεότερης εποχής με την πολλήν Δημοκρατία, την μεγάλη Ελευθερία και την αξιοθαύμαστη ασυδοσία, με την οποία γαλουχούνται σήμερα οι πολιτικοί μας άρχοντες!

Άνετοι, στρουμπουλοί, ατάραχοι, εύγλωττοι υπό οιοσδήποτε συνθήκες, δίνουν την εντύπωση ότι εισερχόμενοι εις τον πολι-

τικόν στίβον πρόκειται να παλέψουν με ξεδοντιασμένους δράκοντες που δεν πρόκειται να τους βλάψουν και να τους δυσκολέψουν σε τίποτα!

Αδικαιολόγητα αισιόδοξοι, ρίχνονται στην μάχη για τον καθαρισμό της κόπρου του Αυγείου, ατρόμητοι μπροστά στις όρνιθες της Στυμφαλίας και στο λιοντάρι της Νεμέας. Γρήγορα όμως ανακρούοντες πρύμναν έχουν έτοιμο ένα κουτάκι με πειστικές δικαιολογίες, που αυτό αποτελεί την ουσιαστική δύναμή τους, αθρώνοντας και «ανακαινίζοντας» ως αετού την νεότητά τους!

Πολιτική είναι, λέει ένα «σοφό» γνωμικό, η τέχνη του εφικτού, δηλαδή η τέχνη του
(Συνέχεια στη σελ. 2)

«Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἔστιν» (Συνέχεια από τη σελ. 1)

διαρραγούν, που απευχόμαστε να μας τα χρωστάει το μέλλον!

Δεν εκραύγασαν οι λίθοι, ίσως γιατί η πρωτοφανής εκείνη και αλησμόνητη εγκληματική πράξη, εθεωρήθη σαν πράξη εχθρική και μοχθηρή. Ίσως λιγότερο απάνθρωπη από το να βγάζει κανείς τα μάτια του με τα ίδια του τα χέρια! Εφέτος όμως, εν έτει 2009, που κάηκαν όλα τα «φιλέτα» της αττικής, σε ποιους εχθρούς να χρεώσουμε το έγκλημα; Μήπως σε κάποιους «συμπατριώτες» μας που κυκλοφορούν ανάμεσα στο πλήθος ανενόχλητοι, καλυμμένοι από το πυκνό σκοτάδι της νύχτας, που προστατεύει τα ύπουλα και άναδρα ερπετά του θανάτου; Τόσο πολύ έχουν αλλοτριωθεί κάποιοι «Έλληνες», των οποίων οι πρόγονοί τους θα μπορούσε να ήσαν αξιοπρεπείς και ευπόληπτοι πολίτες; Η εξέλιξη όμως και η πολλή «πνευματική πρόοδος» έφτιαξε τους απογόνους τους ασυνείδητους, άναδρους εμπρηστές! Βέβαιους και άνετους ότι καμία δύναμη δεν μπορεί να τους αποκαλύψει!!!

Φυσικά, ποιος μπορεί να κατονομάσει ευθέως κάποιον σαν εμπρηστή, όταν είναι τόσο δύσκολο να τον συλλάβει επ' αυτοφώρω; Και όταν μετά από λίγο καιρό επιτρέπονται, με πόρτες και παράθυρα νόμων, να οικοδομηθούν καμένες εκτάσεις, που πάνε οι αυστηρές υποσχέσεις υπευθύνων προσώπων, ότι οι περιοχές αυτές θα δενδροφυτευτούν; Πότε και αυτή η Συνθήκη Σένγκεν, που δεν διατάζει να βλέπει τον άνθρωπο σαν ένοχο και μόνο με κάποιες υποψίες, κοντοστάθηκε σε τέτοιες φαρμακερές υποθέσεις, με πλήθος ανθρωπίνων θυμάτων και καταστροφών, να τις εξιχνιάσει με το βάθος των απαιτήσεών της; «Και μη συγκοινωνείτε τοί έργοις τοίς άκάρποις του σκοτούς, μάλλον δε και έλέγγετε τὰ γάρ κρυφή γινόμενα υπ' αυτών άισχρόν έστι και λέγειν», (Εφεσ. ε' 11-12).

Δυστυχώς, όταν αδυνατούν οι εντεταγμένες δυνάμεις να ελέγξουν το συγκεκριμένο αυτό κακό, επιτελικές και εκτελεστικές, τι είναι στο χέρι του καθενός να κάνει, εκτός απ' το να προσπαθεί να σβήσει τη φωτιά μ' ένα κλαρί στο χέρι;

Ίσως, ο ευαισθητοποιημένος, τυχόν, υπάρχων λαός, να μπορεί να κάνει και κάτι άλλο μιμούμενος τους προγόνους του που δεν είχαν τα σύγχρονα μέσα και που δεν μπορούμε να μεταχειριστούμε, δι' οιουσδήποτε λόγους, επιτυχώς, εμείς. Να επικαλεσθούμε την βοήθεια του Χριστού, της

Παναγίας και των Αγίων μας, «έν κινδύνους και θλίψεσι».

Δεν απαγορεύεται με κάποιες ευκαιρίες νεώτερες να ψάλλουμε κι εμείς το «Τη Υπερμάχω», όπως το ψάλλαμε το '40. Ούτε είναι πολύ μικρότερο το αίσχος της ανοχής των άνανδρων εμπρηστών από την ανοχή άνανδρων επιδρομέων. Ούτε μπορούμε να παρηγορηθούμε και να ικανοποιηθεί το αίσθημά της δικαιοσύνης μας, για τη συνεχή τυρπόληση των δασών και κάθε άλλη εγκληματική ενέργεια, όταν θα ελεγχθεί κατά την Εσχάτη Ημέρα. Ψάλλει η Εκκλησία μας κατά την Μεγάλη Είσοδο της Θείας Λειτουργίας, περιφέροντας τα Τιμία Δώρα: «πάντων ήμών μνησθείη Κύριος ό Θεός... νύν και άει». Να μας θυμάται ο Χριστός που πηγαίνει να σταυρωθεί για χάρη μας, στις φοβερές και μεγάλες ανάγκες του **τώρα**, του σήμερα και του **πάντα!**

Ανοιχτά τα ότα του Παντοδύναμου, για να ενισχύσει πάντα αγωνιζόμενο άνθρωπο στο σήμερα, αλλά και να ελέγξει κάθε τύραννο και εκμεταλλευτή της κοινωνίας. Όχι όπως μερικοί περιμένουν μόνο κατά τη Δευτέρα του Παρουσία, αλλά και πάσαν ώραν που το καλεί το πλήρωμα του χρόνου. «Καθείλε δυνάστας από θρόνων και ύψωσε ταπεινούς, πεινώντας ένεπλεισεν άγαθών και πλουτούντας έξαπέστειλε κενούς». Φτάνει να υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που ζητούν την δικαιοσύνη.

Περιμένει ο Άγιος Φανούριος, που από το δεξί του χέρι κρατάει ένα σταυρό και απ' τον αριστερό τον πυρσό της Αληθείας, να του ζητήσει ο άνθρωπος να του αποκαλύψει «τὰ κρυφή γινόμενα υπ' αυτών» (Εφεσ. ε' 12) και να γλυτώνει η κοινωνία από τα παμπόνηρα έργα των εκμεταλλευτών, αλλά εμείς συνηθίζουμε την ημέρα που εορτάζεται η μνήμη του, 27/8, και που κατά την οποία, συνήθως, καίγεται το σύμπαν από τους εμπρηστές, με την ζέστη και τα μελέμια, να σωριάζουμε βουνά από πίτες για να μας αποκαλύψει ο Μεγαλομάρτυρας αινίγματα της ατομοκρατικής μας φιλοπεριέργειας.

Η κατάσταση με τις πυρκαγιές έχει παραγίνει, πλην όμως δεν είναι ανάγκη να φτάσουμε στην απόγνωση, εφ' όσον μας δίνεται η δυνατότητα να ελπίσουμε ότι «τὰ αδύνατα παρὰ ανθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἔστιν».

Γ. Σ. Γκεζερλής

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρα 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr
Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά.
Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην ιστοσελίδα www.pigizois.gr

Ο αιώνας των «θαυμάτων» και των αφελών θυμάτων

Πόσον αγώνα κάναμε όλο το καλοκαίρι να συνθηθίσει ο Έλληνας φίμωτρο αντιγριπικό στη μούρη του να φέρει.

Είν' απαραίτητη γραμμή για την εμφάνισή του γι' ακίνδυνη αναπνοή και για την όσφρησή του.

Είν' αρκετά πολύπλοκο το νεογριπικό το σύστημα της διάγνωσης και θεραπευτικό.

Η «νέα» δεν είν' σαν την παλιά, μ' όλο που κάπου μοιάζει, συνήθως εμφανίζεται με πνεύμονα που βράζει.

Ας μην πανικοβάλλεστε θα 'ναι περαστική σύγχρονη και περήφανη παγκοσμιοποιητική.

Θα την δεχθούμε όλοι μας χωρίς αμφιβολία σαν γρίπη με υπόληψη σαν σοβαρή κυρία.

Μπορεί να είναι τεχνητή και για ποικίλους λόγους υποτιμάται η φύση της από τους παραλόγους.

Θ' ανοίξουνε, θα κλείσουνε; ρωτούν για τα σχολεία, θα λειτουργούν με φερμουάρ σε κάθε ευκαιρία.

Όσο για τα εμβόλια καθίστε στη γραμμή όλοι θα τ' απολαύσετε στην πρόπευσα τιμή!

Τα πάντα έχουν προβλεφθεί για την μοντέρνα γρίπη και η παλιά θ' αποσυρθεί με τα πολλά φτερνίσματα και το μακρύ μανίκι.

ο Παράλογος

Τι σημαίνει σήμερα «εκλογές»...

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

δυναμένου να πραγματοποιηθεί.

Το ανέφικτο, το δύσκολο, το πολιτικά ασύμφορο πάει στο ράφι, όσο κι αν είναι αναγκαίο! Το πλέον αναγκαίο για τους πολιτικούς μας είναι, το να μπορούν να πείθουν, ιδίως τώρα στις εκλογές, ότι το συμφέρον της χώρας ταυτίζεται με την γραμμή του κόμματος και των προσώπων που το υπηρετούν. Στο σημείο αυτό διαστρεβλώνεται πάσα αλήθεια, όπου διυλίζεται ο κώνωψ και καταπίνεται η κάμηλος υπό λαού τω στόματι χάσκοντος!

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Ο Σταυρός ανασταίνει

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

είναι από τον κόσμο της φθοράς, δεν είναι δηλαδή του σιναφιού της αδικίας, γι' αυτό και ως ξένος προς την αμαρτωλή πραγματικότητα της εποχής Του, έπρεπε να εξαφανιστεί για να μην υπενθυμίζει στους ανθρώπους το πώς θα έπρεπε να είναι και να μην ελέγχει τη γενική αποστασία τους. Η καταδίκη, όμως, αυτή και στη συνέχεια η εκτέλεσή της, δηλαδή η σταύρωση του Χριστού, ανοίγει νέα ζωή, τη ζωή της σταυρικής αγάπης, της αναστάσεως και της αιωνιότητας.

Ο σταυρωμένος Χριστός είναι ήδη αναστημένος, γιατί με το Σταυρό Του εξάλειψε, όπως είπαμε, την αιτία του θανάτου και εξασφάλισε με τη μέχρι θανάτου υπακοή Του τη ζωή και την ανάσταση. Ο σταυρωμένος Χριστός δεν είναι μόνον ο νέος άνθρωπος, ο αναστημένος άνθρωπος, αλλά και ο ανανεώνων και ανασταίνων ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Διότι ναι μεν ο ίδιος ως άγευστος αμαρτίας ήταν και είναι άγευστος θανάτου, το υπόλοιπο όμως ανθρώπινο γένος, με την ανυπακοή του και την αδικία του δε θα μπορούσε να επαφεληθεί από τη σταυρική θυσία και την Ανάσταση του Χριστού, εάν ο ίδιος στο Σταυρό επάνω δε γεννούσε και μάλιστα από την πλευρά Του το νέο ανθρώπινο γένος.

Το σώμα του Χριστού, αν και ήταν αναμάρτητο, δεν ήταν από άλλη φύση αλλά ήταν σάρκα και οστά από όλο το ανθρώπινο γένος. Μέσα στο σώμα του Χριστού συγκεφαλαιώνεται όλο το ανθρώπινο γένος και γενικά όλη η ανθρώπινη φύση. Αλλά, για να γεντεί το ανθρώπινο γένος και γενικά η κτιστή φύση τη λύτρωση, τη σωτηρία, τη ζωή, την ανάσταση, την αιωνιότητα, έπρεπε ο Χριστός να τους μεταδώσει το δικό Του αναμάρτητο, σταυρωμένο, αναστημένο, χαριτωμένο, θεωμένο σώμα, για να έχουν όλοι και όλα ζωή, φως και ανάσταση.

Έτσι, ο νέος αυτός άνθρωπος, η νύμφη του Χριστού Εκκλησία, είναι από το ίδιο σώμα του Χριστού, από την ίδια σάρκα και το ίδιο αίμα, είναι Χριστόσωμα, γι' αυτό έχει και χριστοζωή, χριστόφως και χριστοανάσταση. Όπως από την πλευρά του Αδάμ φτιάχτηκε η Εύα που ήταν «σάρξ εκ της σαρκός και όστούν εκ των οστέων» του Αδάμ, έτσι και η Εκκλησία που γεννήθηκε από το Χριστό είναι «σάρξ εκ της σαρκός και όστούν εκ των οστέων» του Χριστού και κάτι παραπάνω. Έχει, πια, μέσα της τη χάρη του Χριστού, την άκτιστη ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, γιατί το σώμα του Χριστού, ως ενωμένο με το Θεό Λόγο μεταφέρει την ένωση αυτή με το Λόγο στο ανθρώπινο γένος, στην νύμφη

Του, στην Εκκλησία Του. Όντας, λοιπόν, η κεφαλή Της την ανασταίνει, τη χαριτώνει, την αγιοποιεί, την αιωνιοποιεί, τη θεοποιεί.

Αφού, όμως, ο Σταυρός του Χριστού είναι αιτία της Αναστάσεως και ο θάνατός Του αιτία ζωής, συνεπάγεται ότι και η Ανάστασή Του είναι ο θρίαμβος του Σταυρού Του. Γι' αυτό ο Χριστός μας, όταν μετά την Ανάστασή Του εμφανίστηκε στους μαθη-

και την Ταφή του Κυρίου, παρά τη λύπη και την αγανάκτηση που αισθανόμαστε κατά της απάνθρωπης συμπεριφοράς μας απέναντι στο Λυτρωτή μας, νιώθουμε μέσα μας τη χαρά της νίκης του Χριστού, ο οποίος, με το Σταυρό και το Θάνατό Του, γέννησε τη ζωή και την ανάστασή μας. Η χαρμολύπη αυτή, η σταυροανάστασιμη πορεία, θα μας συνοδεύει και μακάρι να μας συνοδεύει σε όλη μας τη ζωή, για να έχουμε τη σταυροανάστασιμη αλλά και νικηφόρα αιώνια ζωή. Η ανάσταση του Χριστού μας είναι ο αιώνιος Νικόσταυρος, γιατί «...Χριστός έγερθείς εκ νεκρών ούκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ούκέτι κυριεύει» (Ρωμ. στ' 9).

Η πίστη, άλλωστε, στο Σταυρό και στην Ανάσταση του Κυρίου, η πίστη ότι ο Χριστός μας είναι ο Υιός του Θεού και Σωτήρας του κόσμου, «ὁ νικῶν τὸν κόσμον» (Α' Ιωαν. ε' 5), είναι η πραγματική νίκη του ανθρώπου που τον ξεχωρίζει από το σινάφι της αδικίας, τον φέρνει στην αδελφότητα του Χριστού, στην Εκκλησία Του και τον δυναμώνει, για να νικήσει και αυτός τον κόσμο, «...αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἢ πιστὶς ἡμῶν» (Α' Ιωαν. ε' 4). Ο νικητής όμως του κόσμου είναι και νικητής του θανάτου, γιατί, όπως είπαμε, ο Χριστός νίκησε το θάνατο, διότι είχε προηγουμένως νικήσει την αιτία του θανάτου, την αμαρτία και την απιστία του κόσμου, «...ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ιωαν. ιστ' 33).

Έχοντας πίστη στο Χριστό και κοινωνώντας με το νικηφόρο σώμα και αίμα Του, μπορεί και ο πιστός να νικήσει τον κόσμο, την αμαρτία δηλαδή και τα αποτελέσματά της και αυτό τον θάνατο, «ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον» και «τίς ἐστὶν ο νικῶν τὸν κόσμον εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;» (Α' Ιωάν. 4-5). Γι' αυτό και ο Ευαγγελιστής και Θεολόγος Ιωάννης συνέχεια μας υπενθυμίζει στις επιστολές του, ότι όποιος πιστεύει, γνωρίζει και ζει το Χριστό και την αγάπη Του, νικά τον κόσμο και μάλιστα νικά τον πονηρό και ιδιαίτερα με το «Υμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία, καὶ νικήσατε αὐτούς, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α' Ιωάν. δ' 4).

Αυτή, ακριβώς, είναι η μεγαλύτερη παρηγορία και ελπίδα για τους αγωνιζόμενους πιστούς, ότι η δύναμη του Χριστού είναι ασυγκρίτως μεγαλύτερη από τη δύναμη της αμαρτίας. Όσα άτομα και εάν μηχανευόνταν οι παράνομοι αρχηγοί των Εβραίων, όσο και εάν ούρλιαζε το «Σταυρωθήτω» ο αχάριστος όγλος, όσο και εάν παρανομούσε ο Πιλάτος, όσο σκληρά και εάν φέρονταν όλοι στο Χριστό και όσο

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Αποχαιρετισμός στον μεγάλο δάσκαλο της μουσικής Βάλερυ Σαγκαϊντάτσου

*Δεν μπορεί η λύρα να σωπάσει
την πρόκληση ν' αφήσει να χαθεί
το χύμα να αφήσει να σκεπάσει,
το πνεύμα,
χωρίς της δάφνης την αμάραντη τιμή.*

*Ψυχή μεγάλη και αθόρυβη ζωή
πώς μόρσεες ν' αδράξεις το στεφάνι
σε μια στιγμή! Όταν σημερινοί μεγάλοι
το περιφρονούν!*

*Σκληρέ και ανελέητε της Μούσας σου,
υπεραποιστή,
πώς μόρσεες πάνω στον αξιοπρεπή
Σταυρό σου
να υψώσεις τόσο όμορφη οικοδομή!*

*Θα σε θυμούνται πάντα οι μαθητές σου
οι φίλοι σου κι οι συγγενείς.
Της αρετής σου η σιωπηλή πορεία
τρόπο δεν βρήκε, ούτε στα ξένα
να κρυφτεί.*

*Δεν μόρσεε το ψεύδος να μαράνει
του ζήλου σου τον υψηλό παλμό,
Μαέστρο, τώρα πανηγύριζε με τους
αγγέλους, ό,τι στερήθηκες στον
κόσμο αυτό.*



τές Του, έδειξε τα σημάδια του Σταυρού Του και την πλευρά Του. Σα να τους έλεγε δηλαδή ότι αναστήθηκα από το σταυρό και ότι ο Σταυρός είναι η Ανάσταση και Ανάσταση ο Σταυρός. Να γιατί, όταν προσκυνούμε το σημείο του Σταυρού, «Τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν» αμέσως το μυαλό μας πηγαίνει στην Ανάσταση, «καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν».

Άρα, έχουμε σταυρική Ανάσταση και αναστάσιμο Σταυρό. Να γιατί τη Μεγάλη Παρασκευή τα εκατομμύρια των Ορθοδόξων που ζούμε το Σταυρό

Ο Σταυρός ανασταίνει

(Συνέχεια από τη σελ. 3)

στερέα και εάν σφράγιζαν τον τάφο, δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να προετοιμάζουν ακούσια τη λαμπρή, δυνατή και αιώνια Ανάσταση και νίκη του Χριστού μας. Γι' αυτό και όσο σκληρότεροι ήταν οι διωγμοί κατά των Χριστιανών, τόσο δυνατώτερη και λαμπρότερη ήταν η νίκη των μαρτύρων κατά των βασανιστηρίων και των βασανιστών, με τελικό αποτέλεσμα το θρίαμβο του Χριστιανισμού.

Να γιατί ο Ορθόδοξος λαός τιμά το σημείο του Σταυρού όχι μόνον ως σύμβολο θυσίας αλλά και ως σύμβολο νίκης. Από το Μέγα Κωνσταντίνο, τους ηρωικούς ακρίτες, τους αγωνιστές και ελευθερωτές του έθνους μέχρι και σήμερα, το σημείο του Σταυρού είναι το λάβαρό μας και η σημαία μας. Και δεν είναι καθόλου παράξενο αυτό, γιατί, όλοι όσοι μισούν το Χριστό και το έθνος μας προσπαθούν να εξαφανίσουν το σημείο του Σταυρού από την προσωπική και εθνική μας ζωή, νομίζοντας ότι με την εξαφάνισή του σημείου, του συμβόλου, θα πετύχουν και τη λήθη του συμβολιζόμενου και της δυνάμεως που απορρέει από τη σχέση και την ένωση Χριστού και ανθρώπων.

Εννοείται ότι όλοι αυτοί δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να προετοιμάζουν τη μαρτυρική ζωή, τη σταύρωση των πιστών, που σημαίνει ταυτόχρονα την ανάσταση, τη ζωή και το θρίαμβο της καθολικής Ορθοδοξίας. Πρέπει να μάθουν όμως ότι: «...τὸ ἄρνιον νικήσει αὐτούς, ὅτι κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοὶ» (Αποκ. ιζ' 14).

Ας συμπορευτούμε λοιπόν και εμείς με το εσφαγμένο Ἀρνίον και ας συσταυρωθούμε με Αυτό, για να συναναστηθούμε και συνδοξαστούμε στους αιώνες. Κοινωνώντας δε το ζωοποιό πόμα της Αθανασίας, ας αφήσουμε το αναστάσιμο φως, που τα πάντα, ουρανό, γη και τα καταχθόνια πληροί, να φωτίζει όλον μας και να μας δυναμώνει να ανταπεξέλθουμε νικηφόρα στις τόσες μας δυσκολίες της ζωής και τα πολυποίκιλα εσωτερικά και εξωτερικά σκοτάδια, καθιστώντας μας μικρούς Νικόσταυρους.

Ἄλλωστε ο Χριστιανισμός είναι διαρκής Ανάσταση και επανάσταση. Διαρκής Ανάσταση, διότι εφόσον ο Χριστός είναι συνεχώς ζων, συνεχής είναι και η Ανάστασή Του. Είναι δε διαρκής επανάσταση ο Χριστιανισμός, διότι, ενώ ο Κύριος σταυρώθηκε, ανέστη και γέμισε τον ουρανό, τη γη και τα καταχθόνια με ἄπλετο Φως, ακόμη το κακό υπάρχει, πειράζει και επηρεάζει τους ανθρώπους, με σκοπό να τους εμποδίσει να γευτούν την Ανάσταση και όλα

τα άλλα δώρα της σωτηρίας που χαρίζει ο Σταυρωμένος Κύριος.

Και έτσι, το φαινόμενο της πτώσεως επαναλαμβάνεται. Οι πρωτόπλαστοι, ενώ μέσα στον Παράδεισο ήταν πράγματι αναστημένοι (άνω στημένοι, άνω θρώσκοντες), με την πτώση τους οριζοντιώθηκαν και κατήντησαν από συν (+) πλην (-). Γι' αυτό ακριβώς έρχεται ο Χριστός μας, για να επαναστήσει, ξανααναστήσει τον άνθρωπο. Έρχεται ως διαρκής επανάσταση να διαλύσει το σκότος της φθοράς και της καταστροφής. Έρχεται ως αγάπη κατά του μίσους, ως καλοσύνη κατά της κακίας, ως ηθική ζωή κατά της ανηθικότητας, ως δικαιοσύνη κατά της αδικίας, ως αλληλοσυμπλήρωση κατά της αλληλοεξοντώσεως, ως αλληλοβοήθεια κατά της εκμεταλλεύσεως προσώπων και λαών. Έτσι, κατορθώνει με την ανάστασή Του να κάνει και πάλι τον άνθρωπο συν.

Δυστυχώς, όμως, και στο νέο, τον πιο λαμπρό Παράδεισο που μας τοποθέτησε ο Χριστός, στην Εκκλησία Του, πολλές φορές έχουμε πτώσεις και αρνήσεις με τις γνωστές ολέθριες επιπτώσεις. Να γιατί χρειάζεται η διαρκής επανάσταση των πιστών τέκνων της Εκκλησίας, ώστε να παύσει η αδελφοκτονία, να σταματήσει ο πόλεμος και να βασιλεύσει η ειρήνη μεταξύ Θεού και ανθρώπων, και ανθρώπων μεταξύ τους. Γι' αυτό θα ακούγεται πάντοτε: «Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ...».

Μόνο που τώρα δε χρειάζεται να έρθει και να ξανασταυρωθεί ο Χριστός μας, διότι τη συνέχεια της αναστάσεως και της επαναστάσεως τη διεξάγει το δικό του παρόν σώμα, η Εκκλησία Του. Εφ' όσον υπάρχει η Ανάσταση μέσα στον άνθρωπο, υπάρχει ταυτοχρόνως και η επανάσταση εναντίον όλων των δυνάμεων του σκότους, του μίσους και της αδικίας και εντός του και γύρω του.

Πρέπει όμως εδώ να προσεχθεί ότι η επανάσταση του Χριστού στρέφεται κατά του μίσους, της κακίας και γενικώς της αμαρτίας και όχι κατά των αμαρτωλών. Ἄλλωστε η επανάσταση γίνεται για να σωθεί ο αμαρτωλός από την αμαρτία. Ο Απόστολος Παύλος τονίζει καθαρά «ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἢ πάλῃ πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Εφεσ. ε' 12).

Έτσι, λοιπόν, ζώντας συνεχώς την Ανάσταση του Κυρίου και εργαζόμενοι για την Ανάσταση του εαυτού μας και των γύρω μας, διατηρούμε βέβαιη την ελπίδα για αιώνια ζωή και διαρκή επανάσταση.

Βασιλείου Γ. Τσουπρά, «Σταυρός Ζωή-Ανάσταση», εκδ. «Λυχνία», Αθήνα 2002, σελ. 77-83).

Τι σημαίνει σήμερα «εκλογές»...

(Συνέχεια από τη σελ. 2)

Η ασχετοσύνη και ασυδοσία, που συνήθως ακολουθούν μετεκλογικά, είναι ανάλογος με την ημετέρα λαϊκή αδιαφορία και παχυδερμία που ανέχεται, εν μέρει διαμαρτυρόμενη, τα πάντα από τους πάντες, φτάνει να τσουλάει το αμάξι της και να έχει την μπριζόλα της. Αλοίμονο στα θύματα της ξέφρενης εκλογικής νίκης που στερούνται εργασίας, εμπαίζονται από τους θριαμβευτές με διαψεύσεις, ζούνε διαμαρτυρόμενοι και κραυγάζοντες σε τσιμεντένιους τοίχους! Προσπαθούν να επιβιώσουν τρεφόμενοι από τα ψιχία τα πίπτοντα από της τραπέζης των κυρίων αυτών!

Αν είναι υπερβολές αυτοί οι χαρακτηρισμοί, τότε τι σημαίνει εργαζόμενοι των 700 ευρώ, συνταξιούχοι των 400 ευρώ και τραπεζικά μόνους εκατομμυρίων; Τι σημαίνει παχυλές βουλευτικές αποζημιώσεις και συνταξιοδοτήσεις σε δύο τετραετίες, που δεν κατάφεραν οι δύστυχοι οι βουλευτές να τις κάνουν μία και ν' αναπαύσουν σαν άνθρωποι κι αυτοί τα πολύμοχθα έδρανά τους;...

Εκλογές σημαίνει νοικοκύρεμα των κοινών πραγμάτων από νοικοκυρεμένους πολίτες, και είναι μεγάλο λειτούργημα. Κρίνεται όχι μόνο ο εκλεγόμενος αλλά και ο εκλέγων που πετάει τον αδελφό του στον Καιιάδα των αχρήστων, με την εξουσία που δίνει στην βαρβαρότητα απανθρώπων κομμάτων και προσώπων.

Δεν δύναται «από ακάνθας να τρυγήσουν σταφυλήν, ούτε από τριβόλων σύκα». Από την βία και την κοροϊδία δεν είναι δυνατόν να βγαίνει ευημερία. Ούτε η βία, ο αυταρχισμός και το αναγκαίο κακό μπορούν να ονομαστούν «διαφορετικότητα», για να καταφέρουν να εύρουν πρόσβαση στον πολίτη.

Ο καλός ο ποιμήν θυσιάζεται, κοπιάζει και φορτία δυσβάστακτα φορτώνεται για χάρη των προβάτων και δεν μεταθέτει στους πολίτες τις ευθύνες του. Βέβαια, είναι προκλητικός και ο πλούτος που παράγουν εκατομμύρια ανθρώπων σε μία χώρα εργαζομένων και μπορεί να... σκανδαλίσει μερικούς εκ των αρχόντων, παρότι κάτι τέτοια φαινόμενα, συνήθως, σπανίζουν... Το πρόβλημα που δημιουργείται, αν κάτι τέτοιο συμβεί, είναι ποιος θα φυλάξει τους φύλακες!

Παλαιότερα υπήρχε το άρθρο 114 του Συντάγματος που έλεγε: «η τήρηση του παρόντος Συντάγματος επαφίεται εις τον πατριωτισμόν των Ελλήνων». Που πηγαινέει σήμερα αυτό το σοβαρό έρεισμα που είχαμε άλλοτε, όταν οι Έλληνες έχουμε τόσο πολύ αραιώσει και αλλοιωθεί, οι δε πολυπολιτισμικές προσμίξεις θ' αρχίσουν σε λίγο να μας κυριαρχούν;

Εκλογές, σήμερα, σημαίνει «έλεος Θεού», γιατί το έλεος των ανθρώπων αρχίζει να εκλείπει! Όσο για τη φαεινή γνώμη ότι πολιτική σημαίνει την τέχνη του «βολικού» εφικτού, η γνώμη μας είναι ότι ο πολιτικός άρχων θα πρέπει να έχει αποφασίσει ν' αγωνιστεί μέχρι να του δώσει ο Θεός τη λύση για το αναγκαίον.

Γ. Σ. Γ.